

Å miste et barn i live

REDD LIAMI!

**Gratis E-bok som du
kan sende videre**

Å miste et barn i live
Remi Marents, admin

Creative Commons - BY -- 2011

Dedication

Denne e-boken er dedikert til sønnene mine Liam og Cornelius; Uansett hva som skjer, uansett hvem som gjør dere noe, hva som skjer, uansett hvor i verden eller hvordan – pappa vil alltid hjelpe, støtte og redde dere. Det kan ta tid, men dere kan alltid stole på at jeg kommer. Det finnes ingenting som kan stoppe dette fra å skje.

Videre tilegner jeg dette til mine “kolleger” alle de hundrevis av norske menn (og noen få kvinner) som opplever noe av det verste som finnes – nemlig at den andre forelderen kidnapper barnet ditt. De fleste er tafatte, stoler på systemet til dere gir opp – noen blir besatte såringer som aldri blir tatt alvorlig – og jeg håper jeg kan være noe midt imellom.

Acknowledgements

Jeg vil takke mine nærmeste som har holdt ut med meg i denne ekstreme perioden av livet mitt – den er snart over, tror jeg. Og jeg vil takke alle dere som har hjulpet meg med smått og stort. Jeg vil takke advokat teamene mine, selv om resultatene ikke er der enda, og spesielt vil jeg takke dere som hjelper Liam og meg med å spre informasjonen – enten i form av hele bloggen – eller denne e-boken som rett og slett er hele bloggen samlet i ett..

Til sist, tusen takk til de ukjente med kontakter i Department of Homeland Security som hjalp til med å finne dem i USA, og også den eller de som ga meg dokumentsamlingen. Uten den vile mitt budskap vært påstander – nå er det skriftlig dokumentert. Dere vil alltid være viktige for meg, alle sammen!

Table of Contents

Om denne ebogen	1
Kort om hva denne bloggen er...	1
Så hva er status idag?	3
Redd Liam!	4
Våren 2006: Oops - jeg er jo da altså gift!	4
August 2006: Slik stjeler du foreldreansvar i Norge	5
30. september 2006: Fødselsopplevelsen som ble borte	6
30. September - Overfall på Ullevål Sykehus	7
Vi spoler frem til Mai 2010: "Ferieturen"	8
September / Oktober 2010 - Over 4 måneder uten kontakt	9
Høst/Vinter 2010: Mere kontakt, mere løgner	10
Høsten 2010 fortsetter: Oops I did it again - bigami inngås første gang	11
Høsten 2010: Hjem til jul!!! (not.)	12
Januar 2011: Alle gode ting er tre: Kvinnen gifter ulovlig for tredje gang (oops, altså)	13
Våren 2011: Jeg vil ikke bo med mamman min	15
Forsommer / Våren 2011: Hva synes den andre mammaen?	16
Våren 2011: Jeg HATER Miami, og jeg vil ikke bo her...	17
Våren, Sommeren og Høsten 2011: Barnevernet - kan dere hjelpe barnet?	18
Youtube presenterer: Verdens verste og mest egoistiske mor	19
Sommeren 2011: Lang post om Rettens trege og udugelige gang..	20
Høsten 2011: Pol'tiet, Pol'tiet, de gjør så godt de kan - eller gjør det det?	24
Høsten 2011: UD: Ubrukelige Dilettanter - en advarsel i praksis!	26

Om denne e-boken

Kort om hva denne bloggen er...

]]>

Denne bloggen er skrevet av Remi Marents, og handler om hvordan jeg opplever å ha mistet min eldste sønn Liam. Han er ikke død – heldigvis – men han er når jeg skriver dette i hendene på sin mor, som ulovlig har hindret Liam og meg i å være sammen i mer enn 18 måneder. Historien er trist, men ganske standard i Norge. Både Liam, moren og jeg er norske statsborgere. Moren til Liam tok ham med på ferie – og lot rett og slett være å komme tilbake. Liam er nå 5 år gammel, og sitter i fengsel sammen med sin mor i USA. En norsk 5-åring har altså sittet over 2,5 måneder i fengsel, uten at noen bryr seg. Han ble fengslet 17. oktober, og etter det har alle mine forsøk på å få kontakt blitt stoppet av moren hans, med norsk UD som nyttige idioter. Han er besluttet utkastet fordi han som moren ikke har lovlig VISA – og jo mere jeg forsøker å redde ham, jo sterkere blir morens motivasjon til å trenere og sabotere, selv om selv hun forstår at det skader gutten vår. Jeg velger å ikke navngi overgriperen denne bloggen handler om – fordi jeg er redd for at det kan skade Liam, broren eller meg senere. Hun er ikke viktig, og jeg håper at dagen snart kommer da jeg kan komme forbi de sterke følelsene jeg føler mot kvinnen som har gjort dette mot barnet mitt. Jeg er fullstendig klar over at det jeg skriver her vil bli brukt i barnefordelingssaken som kommer når kvinnen en gang blir tvunget tilbake til Norge – og må møte i norsk rett. Samtidig føler jeg et sterkt moralsk ansvar for å skrive om dette, og ikke bli en av de veldig mange tafatte mennene jeg har møtt de siste årene – som blir utsatt for grov diskriminering – men ikke tør å åpne munnen av frykt for å bli straffet i retten senere.

Jeg skriver denne bloggen mest for egen terapi, dernest for at kanskje noen kan lære av de feilene jeg har gjort – og for at det skal bli vanskeligere for de bevisst inkompetente byråkratene jeg møter å sabotere meg. Dette er min historie, og er fortalt slik jeg opplever den. Dette er meg som roper i skogen. Alt som står her er sant – men jeg skal ikke påberope meg objektivitet. Mine illusjoner om at rettsystemet i Norge, eller noe slikt skal fungere er knust – og selv om jeg er 100% trygg på at Liam og jeg vil vinne frem, så er det helt usikkert når det skjer, og hvor mye moren, amerikanske og norske myndigheter rekker å skade

ham, meg og resten av de rundt som påvirkes hver dag av at det står en tom seng på barnerommet i Asker. Jeg antar at det ikke er noen som kan hjelpe oss, og denne bloggen er ikke noe rop om hjelp. Mens jeg legger ut historien, vil jeg legge ut kronologisk slik at det første står øverst, og når jeg er ferdig, vil jeg endre rekkefølgen til kronologisk.

Slik begynte det:

I 2005 traff jeg en kvinne, og vi ble dessverre altfor raskt kjent – og dessverre innledet jeg et forhold til denne kvinnen. Iløpet av noen uker resulterte dette i det fineste som har skjedd i livet mitt, at vi sammen ble gravide med min første sønn Liam, som sammen med broren sin er det viktigst for meg i hele verden. Selv om dette ikke veloverveide valget av partner nå har ødelagt nesten alt min verden består av når det gjelder livsglede, vil jeg for alltid være glad for gutten min.

Problemene startet nesten umiddelbart, men full av gode intensjoner og optimisme foreslo jeg allikevel for kvinnen at vi skulle forsøke å skape et godt forhold sammen, og et hjem og et liv for barnet som skulle komme. Vi snakket om hvor vi skulle flytte sammen – men det tok tid å bli enige da ingenting virket bra nok for henne til å godta. Endelig kom beslutningen – og den overrasket. Kvinnen informerte i mai 2006, noen måneder før fødselen, at hun alene hadde valgt bosted – men at det ikke var så farlig, da hun videre hadde bestemt at det var hun og barnet som skulle bo der – alene.

Jeg tok “hintet” og forsto da at A4-pakken ikke kom til å bli noe av...

Personvern / taushetsplikt osv.

I mer enn 19 måneder har min sønn nå vært kidnappet – og jeg har blitt anbefalt å nærmest holde dette hemmelig. Vente og se. Hun kommer nok snart. Min opplevelse av å ikke kunne fortelle er at dette skal være en slags hemmelighet, og at hvis jeg holder kjeft, vil det gå bra. Det gjør det jo altså ikke. Hele systemet fra barnevern, barneloven, NAV, Folkeregisteret, NAV Innkreving, Politiet, Asker og Bærum Tingrett, Oslo Tingrett, Norges Ambassade i USA, Konsulatet i New York, Norges Utenriksdepartement – de er alle i realiteten totalt impotente når det gjelder evne og eller vilje til å hjelpe Liam. Å stole på at denne gjengen plutselig skal fungere som de skal ville være idiotisk. Så denne bloggen inneholder informasjon, herunder scannede dokumenter og jeg oppgir navn på ubrukelige byråkrater som med vrangvilje, inkompetanse og direkte ulovligheter har sabotert prosessen med å redde Liam tilbake til Norge. Det er garantert flere av disse som vil reagere negativt på at jeg publiserer dette – og det er kanskje ulovlig også. Men jeg gir fullstendig faen i det – dette er min form for sivil ulydighet. Jeg har gitt systemet en sjanse – og de har feilet. Hvis det at jeg forteller min historie er ulovlig, så får det så være – “The truth shall set you free”, Liam. For å gjøre det umulig å fjerne informasjonen jeg legger ut, oppfordrer jeg alle som har sympati for kampen jeg kjemper for å redde sønnen min om å kopiere og videreformidle materialet i så stor utstrekning som mulig, slik at f.eks. Oslo Tingrett aldri igjen kan late som om dokumentasjonen jeg gir ikke finnes. Sannheten kan aldri skade andre enn løgnerne. Jeg er sint, og jeg kommer til å fortsette å være sint frem til Liam er i sikkerhet. So sue me.

Så hva er status idag?

]]>

Per idag sitter altså Liam i amerikansk fengsel – som 100% uskyldig norsk 5-åring. Han har ikke gjort annet enn å ha en mor som synes dette er bedre enn at han får være med familien sin. Norsk UD har ikke engang gidde å snakke med ham, selv etter mange henvendelser fra meg. De lyver, holder unna, klarer ikke ta telefonen – det kommer en egen post om kjerringene der – med kort versjonen er: Du må ALDRI stole på disse menneskene, de er falske, ufølsomme og inkompetente. Drittsekkene vil bli navngitt i egen post – og jeg hvis jeg var kristen, hadde jeg håpet de skulle brenne i helvete sammen med visse andre.

Ifølge USA´s ambassade i Oslo kan man sitte maksimalt i 4 måneder i deportasjonsfengsel, og det er totalt 2 ankemuligheter. Kvinnen og Liam ble fengslet 17. oktober 2011 – fordi de ikke hadde lovlig opphold. De kom inn i Mai 2010 på 90-dagers visum, og 2 falske ekteskap gir ikke noen rett til endret status. Det er ikke mulig å endre status på Visa til USA mens man er i USA – det betyr at kvinnen kun trenerer uten å ha mulighet til å endre utfallet. Selv om hun skriftlig har løyet til Oslo Tingrett om når hun skulle for retten, så er sannheten at de hadde sin dag i retten 15. desember 2011 – og neste “Master Hearing” er i midten av Januar. Som den optimisten jeg er – håper jeg at da er det rett hjem til Norge – men jeg har jo blitt skuffet noen hundre ganger før i denne saken. Hvis du vil følge “live” utviklingen, kan du enten gå på websidene du ser i adressefeltet på dette bildet – og taste inn A-nummeret hennes, 089482692. Men ENDA mer brukervennlig er telefontjenesten til Immi

gration Court – den er gratis, oppe hele døgnet og helautomatisk. Igjen trenger du A-nummeret på 9 siffer – og det hele får du på telefon: 001-2403141500

Redd Liam!

Våren 2006: Oops - jeg er jo da altså gift!

En stund utpå våren møtte jeg kvinnen på Jacob All's på Majorstua, for å snakke om praktiske ting og fremtiden – og som det er typisk for meg – så dro jeg en liten spøk for å lette på en litt pinlig situasjon. Jeg sa: “Hvis det er noe du vil fortelle meg noe nå, så er tiden inne. For jeg har fått vite det”.

]]>

Etter noen sekunder ba hun meg om å si hva det var, men jeg gjentok “Jeg gir deg muligheten nå til å fortelle det selv – men jeg vet det.”

Så sier kvinnen: “Ja, altså, jeg er jo gift, da”. Deretter forteller hun meg om hvordan hun har mottatt 300.000 kroner samt å disponere en leilighet på Frogner i Oslo, for å gifte seg med en kineser som trengte oppholdstillatelse. Jeg var helt lamslått, men skjønnte at hun mente det. Så slo tanken meg – hva med barnet – er det ikke slik at et barn født i ekteskap automatisk regnes for å være mannens? Jeg fremla dette, og hun beroliget meg med at hun blåste i kineseren – og at hun kom til å bryte avtalen, og skille seg iløpet av månedene frem til fødselen. Dette var den andre store løgnen hun kom til å servere – men mer om dette kommer senere. Og det viser seg at med norske lover og bestemmelser – er det vanskelig å avsløre slike svindlere.. Her ser du dokumentasjon fra Oslo Folkeregister på at hun er separert (ikke skilt) fra denne personen..

Snakk om å bli overrasket over uttellingen på en spøk..

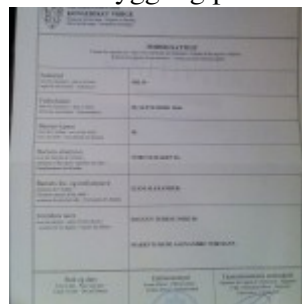

August 2006: Slik stjeler du foreldreansvar i Norge

Noen uker før planlagt fødsel kontaktet kvinnen meg, og ønsket å gjøre unna papirarbeide i forbindelse med farskap på forhånd, slik at vi slapp å gjøre dette på sykehuset – og jeg var enig i at det var jo lurt. La oss ha fokus på det fantastiske som skulle skje. Vi møttes på NAV på Frogner i Oslo, og fylte sammen ut det egnede skjema; om farskap og foreldreansvar. Øverste del var om at jeg erkjente farskap, og at hun erkjente at jeg erkjente. Underskrifter fra begge parter hørte til. Dernest fylte vi ut biten om foreldreansvar, og igjen var det underskrifter fra begge parter. Så jeg skrev under på ny – og ga skjemaet til kvinnen. Jeg kontrollerte ikke eksakt hva hun skrev – og så leverte kvinnen skjemaet i skranken, vi fikk hver vår gjenpart, og jeg var ferdig som far.

Det som skjedde var at kvinnen rett og slett lot være å undertegne nederste delen – som med kun min underskrift ikke var gyldig. Når jeg senere fortalte dette til kvinnen, viste det seg at hun ikke hadde gjort en feil, men faktisk var stolt over å ha klart å frarøve sitt ufødte barn at faren skulle forplikte seg til å ta ansvaret for ham. I ettertid har akkurat denne svindelen skadet både meg og Liam svært mye, da det som mann i Norge er tilnærmet umulig å få endret på dette så lenge barnet er lite. Ifølge advokaten jeg kontaktet for hjelp – så ville alle mine forsøk på å bruke retten til å sikre barnets og mine rettigheter bli sett på som konfliktskaping, noe som stresser en mor, og dermed skader barnet. Resultatet blir dernest nesten helt sikkert minimalt eller intet samvær. Så advokaten, som antagelig er den beste i landet på akkurat dette, sa rett ut at jeg måtte lære meg å legge meg flat, svelge kameler, og samarbeide i absolutt alt, for å se barnet mitt. Jeg stoler på ham, og har fulgt denne strategien. Frem til kvinnen kidnappet barnet vårt i mai 2010 har det fungert greit på den måten at vi har fått være sammen “vanlig samvær”, dvs annen hver helg, en ukedag, 4 uker om sommeren og ellers når det ikke passet kvinnen å ha barn, og absolutt ingen andre ville passe ham.

Etter kidnappingen i mai 2010, har imidlertid det at jeg er bedratt for foreldreansvar gjort ekstremt stor skade, og i ettertid er det ikke sikkert jeg ville gjort det samme – men jeg forsto ikke dengang hvor sterke psykopatiske trekk denne kvinnen hadde og har. I pottitlandet Norge er det faktisk så sykt at jeg som far ikke engang lovlig fikk utskrift fra Folkeregisteret med fødselsattest for mitt eget barn, så jeg kunne dokumentere tilknytning overfor Amerikanske myndigheter i min kamp for at Liam skulle få snakke med meg. Så vedlagte fødselsattest er faktisk ulovlig fremskaffet av en hyggelig person med evne til å se hvor

fortvilt situasjonen er. Mer om dette kommer, men for nå:

Jeg stolte på de med erfaring, og tilskrev mye merkelig oppførsel hormoner og dårlig oppdragelse. Dette var en av de mange feilene jeg gjorde.

30. september 2006: Fødselsopplevelsen som ble borte

Ukene og dagene rundt termin var spennende, jeg leste alt jeg kom over på nett og i bøker om forløp – og med kvinnen hadde jeg en avtale om at hun skulle gi beskjed når fødselen var nært forestående, og så skulle jeg ikke få lov til å være med – men være med barnet rett etterpå. På dagen den 30. september ringte hun endelig, og hjertet mitt stoppet nesten. Jeg kjørte inn til siden, og hørte henne:

“Ja, nå er han kommet, altså”

Etter et par sekunder skjønnte jeg hva som hadde skjedd – for å unngå den irriterende og brysomme faktoren barnefaren var – så hadde hun rett og slett latt være å informere som avtalt. Jeg fikk frem “Når?”, og hun fortalte at han ble født 36 timer tidligere. Hun gikk med på å la meg besøke barnet vårt – og jeg kjørte i ikke helt lovlig hastighet ned til Ullevål Sykehus. Der ventet et lite mirakel – og et slag i ansiktet – bokstavelig talt.

30. September - Overfall på Ullevål Sykehus

Etter noen minutters samvær med mitt nyfødte barn, ville kvinnen avbryte gledes stunden, fordi hun ville i kafeteriaen. Jeg sa at jeg ikke ville avbryte, og sa hun kunne gå ned, mens vi var sammen på rommet. Dette ville hun ikke – og det endte med at samværet måtte fortsette i heisen og kafeteriaen fordi kvinnen ønsket det. Kvinnen overlot barnet til en annen i kafeteriaen, og ba meg bli med ut og diskutere. Iløpet av samtalen la hun betydelig tyngde i argumentasjonen sin – i form at hun slo meg kraftig på høyre side av ansiktet – og med dette antok jeg at passieren var over. For ordens skyld – jeg rørte henne ikke fysisk hverken den gangen – eller senere.

Jeg ble ikke skadet utover smerter og opphovning, og tok kontakt med advokaten min for å få råd om hva jeg skulle gjøre. Svaret sjokkerte meg. Beskjeden var kynisk og smart: Gå hjem. Det er ingen vits i å oppsøke legevakt for å fotografere og senere politianmelde. At en kvinne slår en mann i Norge blir forsiktig sagt ikke prioritert av politiet – og vil resultere i henleggelse. Denne henleggelsen vil så advokaten til kvinnen bruke til å vise at jeg trakasserer henne med falske anmeldelser – noe som viser at det er høy konflikt, og det stresser mor. En stresset mor er skadelig for små barn. Dommeren vil dermed anse at samarbeide er umulig, og samvær vil være null eller nær null. Så jeg kjøpte meg en bolle og dro hjem. Men jeg var blitt far!

Vi spoler frem til Mai 2010: "Ferien"

Med mye kamelsvelging klarte jeg å samarebeide og bestikke kvinnen med ekstra penger og fleksibilitet, og selv om maktovergrepene og truslene fra kvinnen var ofte forekommende – og hun fra fødselen og helt frem til idag 5 1/2 år senere ikke har overholdt en eneste avtale i tide – så var Liam og jeg sammen stadig mer, og han fikk også en lillebror (med en annen mor, heldigvis) helt på slutten av 2007. For at bloggen ikke skal bli for lang og kjedelig, spoler jeg helt frem til Mai 2010. Kvinnen informerte om at hun skulle på ferie i 2 uker, og at de kom til hjem 26. mai. Samværet måtte derfor utsettes til 27. mai. Jeg synes det bare var hyggelig for Liam, og gledet meg både på hans vegne, og til han kom hjem. Jeg hadde akkurat kjøpt et stort hustelt, og vi tre guttene skulle oppdage Sabeltann og Kjuttavika i Kristiansand noen uker senere...

Den 26. mai 2010 ringer jeg kvinnen for å avtale klokkeslett dagen etter, og får etter litt nøling beskjed om at "Vi er ikke hjemme enda". På spørsmål om når de kommer hjem, er hun vag, og sier snart, og når jeg presser på får jeg triumferende vite at det har jeg ikke noe med, det er hennes unge. Jeg har uikke foreldreansvar, og hun gidder ikke diskutere med meg. Hun bryter samtalen, og de verste 19 månedene – hittil – i mitt liv starter.

De starter med at jeg mister all kontakt – kvinnen slutter å svare på telefonen, og når jeg kontakter moren hennes Aud så er hun like sjokkert som meg – hun har ikke hørt noen ting. Jeg får telefon fra barnehagen hvor de lurte på hvor Liam er – og jorden forsvinner under beina på meg. På dette tidspunktet hadde jeg nylig møtt min nåværende samboer, og uten henne og min yngste sønn, tror jeg ikke jeg hadde klart tiden som nå kom spesielt bra.

Jeg reiste ut på adressen NAV leide til henne i Bruksveien 73 – og når jeg kikket inn, ble jeg kaldt inni meg: Alt var tomt. Alle leker og eiendeler var vekk. Dette var ikke en spontant forlenget ferie – dette var kidnapping. Hun hadde planlagt dette uten at noen i hverken hennes eller min familie visste noe – like så lite som hennes sponsor NAV visste noe, barnehagen eller noen andre.

September / Oktober 2010 - Over 4 måneder uten kontakt

Jeg er nå helt desperat, sint og fortvilet – og setter igang alt jeg kan for å få Liam tilbake til broren, faren og resten av familien sin. Jeg antar at de er i USA, og får indikasjoner på at de er i Los Angeles, men vet ingenting. Første stopp:

Advokaten: I og med at jeg fulgte hans råd om å ikke saksøke for foreldreansvar mens Liam var liten, er dette ikke kidnapping etter norsk lov, og heller ikke etter internasjonale konvensjoner. At hun flytter ut av landet med ham uten å varsle, og også bryter inngått samværsavtale – og hindrer Liam i å utøve hans rettighet i form av kontakt med begge foreldre er helt klart ulovlig, men allikevel ikke straffbart. Hvis du forsøker å hente barnet for å gjennomføre din lovfestede rett til samvær derimot – det er kidnapping. Ikke gjør noe dumt.

Politiet: Dette er en sivil sak, og vi har ikke noe med det. Hvis hun sier hun kommer hjem, så kan du jo bare vente til det.

Hva kan vi lære av dette? Samværsavtaler har litt mindre verdi en dasspapir, fordi det ikke er noe mykt å tørke seg med. Her er den juridisk bindende avtalen, som i Norge ikke er bindende hvis ikke den ene parten har lyst: [Samværsavtale](#)

Høst/Vinter 2010: Mere kontakt, mere løgner

Det fine denne perioden var at jeg ofte fikk snakke med Liam på Skype Video- og han fikk også snakke med Lillebror, og det var godt. Riktignok ikke hver uke som avtalt, og det ble mye sabotert- og absolutt aldri på tiden- men allikevel flere ganger i måneden! Raskt fant vi ut at de var i Florida, på grunn av en T-skjorte han hadde på seg. Det vonde var å se ham, langhåret og ustelt. Miami har tropisk klima- og Liam hadde oftest store ullstøvletter (Ugg)- og kanskje underbukser. Han virket trist, snakket dårligere norsk- og fortalte bl.a. at han sov på verandaen fordi han ikke hadde noe rom. Det er selvsagt hyggelig at kvinnen har seg- men synd at organiseringen medfører at en 4-åring sover utendørs i Miami..

I disse ukene blir det stadig klarere for meg hvor mye det påvirker meg at Liam er borte, og jeg stanser alle prosjekter og kurs på jobben som ikke er helt nødvendige for å overleve. Jeg bytter til billigere bil, kutter ut alt jeg kan kutte, og går i Survival Mode- beslutningen min fra Mai om at jeg aldri vil tillate at Liam blir borte står fast, men jeg kjenner og skjønner at jeg skal betale ikke bare tid og penger, men at kroppen min gir stadig flere signaler om at det ikke er bra å miste barn. Søvn er dårlig, smerter i bryst og mage, konsentrasjonsvansker og jeg merker at jeg blir merkbart mer sliten for hver måned. Jeg forsøker å gå turer, starter med en ny terapeut for egenerapi, fokuserer på samboer og yngste sønnen. Men fy flate, jeg skjønner de som gir opp, enten kampen for barnet eller alt. Igjen tenker jeg at de rundt meg gjør at jeg ikke lar meg gå helt istykker.

Januar 2011: Alle gode ting er tre: Kvinnen gifter ulovlig for tredje gang (oops, altså)

Heritage License Bureau - License Information

License Number (For Reference)	License	Issue Date
3074-HF-RE	MARRIED	JAN-04-2011
State Name (For Reference)	ISSUE DATE	ISSUE STATE
MIAMI, FLORIDA, AMERICAN	JAN-04-2011	FLORIDA
Issue Name (For Reference)	Issue	State or Foreign Country
MIAMI BEACH	MARRIED	FLORIDA
Issue Name (For Reference)	ISSUE DATE	ISSUE STATE
TERESA ROSALE MASCOLO	MARRIED	FLORIDA
Issue Name (For Reference)	Issue	State or Foreign Country
MIAMI BEACH	MARRIED	FLORIDA
Issue Name (For Reference)	Issue Date	Issue Location
DEPUTY CLERK	JAN-04-2011	MIAMI BEACH, FL

NON-BUSINESS LICENSE NUMBER: 3074-HF-RE
These licenses have not been subject to a background check by the Florida Dept. of Agriculture.

ISSUES BY: 3074-HF-RE (3074-HF-RE)

Harvey Ruvin Clerk of the Courts
Miami Beach, Florida
305-861-1111
www.miamibeachclerk.com

Dobbeltbigami! Jeg vet ikke om det er mest sinnsykt eller bare trist – men noen dager før mitt første og eneste samvær med Liam siden kidnappingen, i Januar 2011 – så har altså kvinnen påny funnet seg en mann som er villig til å sette navnet sitt på en ekteskapskontrakt. Da hun er fullstendig blakk, og stadig bedrar gamle venner med misligholdelse av smålån, så kan vi være sikre på at det ikke var penger som lokket Hr Israel Shabbatz... Merkelig nok ble ikke Hr. Shabbatz nevnt med et eneste ord, han heller – hverken av kvinnen eller Liam, selv om det da altså bare var dager siden det store giftermålet.

Nå er det vel slik at intet varer evig, og kanskje er det at kvinnen glemte ham så fort noe av grunnen til at denne nye, vakre kjærlighetshistorien tok slutt etter bare noen uker. Senere vil du få lese at kvinnen bruker nettopp dette ulovlige (bigami-) ekteskapet som grunn overfor både Oslo Tingrett og amerikanske myndigheter til at hun skulle få lov til å endre status fra ulovlig opphold til ønsket medborger. Kanskje glemte hun skilsmissem også? Eller er hun bare en simpel bedrager som tror andre er for dumme til å bruke nettet? I tilfelle det er glemsomhet, så kan jeg etter å ha investert 10 dollar som registrert bruker av

Case No. 2011-00048-JC-04
 Family Court, Duval County, Florida

IN THE CIRCUIT COURT OF THE
 ELEVENTH JUDICIAL CIRCUIT
 IN AND FOR HEMLOCK COUNTY,
 FLORIDA

FAMILY DIVISION

IN RE: THE MARRIAGE OF:

STEPHEN MICHAEL SHAWSETT
 Petitioner,

and

VERONICA MARIE SHAWSETT
 Respondent.

CASE NO: 2011-00048-JC-04
 Family Court, Duval County, FL 20

FINAL JUDGMENT OF DISSOLUTION OF MARRIAGE
 (No Children, No Property, No Debt)

THIS CAUSE came before the Court on this 15th day of July, 2011, at _____, in _____, Florida, for the purpose of Dissolution of Marriage. After hearing argument of the parties, it is therefore:

ORDERED AND ADJUDGED that:

1. This Court has jurisdiction over the subject matter of this action.

Final Judgment of Dissolution 1 of 2

The Family Court Judgment Program
 Issued by the 11th Judicial Circuit, Duval County, Florida
 Printed on 06/20/11 11:51:18 AM

Miami's elektroniske registre over skilsmisser dele følgende:

Case No. 2011-00048-JC-04
 Family Court, Duval County, Florida

Case No. _____
 Family Court, Duval County, Florida

2. This Court has jurisdiction over the parties.
 A valid Florida Driver's License, ID or Voter's Registration Card has been produced.
 A Marital Status Affidavit was submitted and made a part of the file.
 There was sworn testimony as to residency by _____ who is qualified as a residency witness.

3. The marriage of the parties is irretrievably broken and is hereby dissolved.

4. No children have been born of the marriage and none are expected to be born of the marriage.

5. There are no marital assets or debts to be divided by this Court.

6. The Wife's former name is returned to VERONICA MARIE SHAWSETT.

7. This Court reserves jurisdiction for purposes of enforcement of the provisions of this Final Judgment.

DONE AND ORDERED in Chambers at Duval County, Florida this _____ day of _____, 2011.

[Signature]
 JUDGE

Petitioner Name: STEPHEN MICHAEL SHAWSETT
 Street Address: 101 N. SHAWSETT
 City, State, Zip: HEMLOCK, FL 32140
 Telephone No.: 321-285-9124

Respondent Name: VERONICA MARIE SHAWSETT
 Street Address: 101 N. SHAWSETT
 City, State, Zip: HEMLOCK, FL 32140
 Telephone No.: 321-285-9124

Final Judgment of Dissolution 2 of 2

The Family Court Judgment Program
 Issued by the 11th Judicial Circuit, Duval County, Florida
 Printed on 06/20/11 11:51:18 AM

Våren 2011: Jeg vil ikke bo med mamman min

Enklere kan vel ikke en liten redd gutt si det til faren sin. Det er ikke lett å holde seg rolig, når ingen bryr seg om barnet du elsker over alt annet! Liam sa dette på slutten av de vi den gang trodde var slutten på 12 måneders helvete. Nå er det gått enda 7 måneder, og han har sittet i deportasjonsfengsel siden 17. oktober – altså i 2,5 måneder...

Forsommer / Våren 2011: Hva synes den andre mammaen?

På forsommeren ble det klart at løgnen som kvinnen leverte om at de skulle komme hjem bare skolen var over – var en løgn som alle de andre. Derfor besluttet jeg å starte jobben med å be retten om å vurdere foreldreansvaret, slik at jeg med loven i hånd kunne hente Liam der han måtte være. I barnefordelingssaker er det etter hva jeg forstår vanlig at begge peker på den andre og sier stygge ting i retten – så selv om det jeg sier om kvinnen er riktig, risikerte jeg at det ikke ble tillagt særlig vekt. MEN: jeg hadde en stor fordel: jeg har jo en eks til – med barn sammen – og hun vil jo kunne uttale seg både mer nøytralt og fra en mors perspektiv. Det er lite sannsynlig at en mor ville lyve om at en dårlig barnefar var god – for det ville jo skadet hennes eget barn! Så jeg fikk min friske eks til å skrive en uttaleelse på godt og vondt, som jeg kunne bruke for å vise at anklagene fra den syke eksen var løgn og fanteri. Lurer

du på hva hun skrev? Her er det!

Våren 2011: Jeg HATER Miami, og jeg vil ikke bo her...

Her er en lite utsnitt som var vondt å se – både at Liam hater å være der – men videoen viser også virkelig frykt i øynene hans når han venter på straff fra moren...

Våren, Sommeren og Høsten 2011: Barnevernet - kan dere hjelpe barnet?

Jeg er blant de som tror at Barnevernet er en nyttig instans, og som kan være svært bra for – barn. Derfor har jeg kontaktet Barnevernet i Asker hvor jeg bor – men de kunne ikke hjelpe så lenge barnet ikke bodde i Asker. Jeg forsøkte å levere en bekymringsmelding – men den leverte de tilbake. Gjennom en god venninne med noen tiårs erfaring med sosialarbeide og barnevern fikk jeg møte med to bra damer i barnevernet i Bærum – hvor Liam og moren er folkeregistrert – og har postadresse. Selv om historien og dokumentasjonen gjorde inntrykk, så hadde de absolutt ingen mulighet til å hjelpe, før Liam fysisk befant seg i kommunen. Han trengte ikke bo der – de kunne hjelpe med en gang han fysisk var der. Dessverre, dessverre. Jeg tryglet om at de eventuelt kunne ta en telefon til kvinnen, og kanskje snakke med henne om at barn kanskje hadde det bedre utenfor fengsel – men ikke engang det var mulig, dessverre. Jeg forstår problemet med at de formelt ikke kan gjøre vedtak osv. – men den telefonen, hadde jeg ønsket de kunne tatt. Men når Liam endelig er tilbake, kommer jeg til å søke hjelp både hus BUP og Barnevernet, for å forsøke å reversere den negative utviklingen som han har vist spesielt det siste året. Her har du Bekymringsmeldingen min – som altså igjen ble levert meg tilbake i hånden:

Rami Marantz	Personnummer 1584 1288 7800	02 01 00
---------------------	-----------------------------	---

Bekymringsmelding

Spjeldet: 1584 1288 7800 Rami Marantz, f. 02.01.2000
Inngitt av: Rami Marantz, f. 02.01.1965, for
30. desember 2011

Bakgrunn

Liam er født den 02.01.2000 i Oslo. Han har en mor, Rami Marantz, og en far, Rami Marantz. Liam er registrert i Asker kommune. Han har en søster, Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune. Liam har en søster, Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune. Liam har en søster, Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune.

For år siden, Rami Marantz, har vært i kontakt med Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune. Rami Marantz har vært i kontakt med Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune. Rami Marantz har vært i kontakt med Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune.

Min sønn, Rami Marantz, er registrert i Asker kommune. Han har en mor, Rami Marantz, og en far, Rami Marantz. Liam er registrert i Asker kommune. Han har en søster, Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune. Liam har en søster, Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune. Liam har en søster, Rami Marantz, som er registrert i Asker kommune.

Youtube presenterer: Verdens verste og mest egoistiske mor

Her er videoen hvor kvinnen 10. juli 2011 kl 21.00 norsk tid, rett før hun fengsles i USA, både forteller at hun anser meg som god far, – men det er både trist og skremmende å se hvor totalt uinteressert hun er i Liam og oss andre: sjekk disse sitatene – eller se selv hvordan det er å diskutere med en kvinne med 100% sosiopatiske trekk: **“Jeg synes jo du er en god far for Liam, jeg har ikke noe ønske om å nekte deg samvær med sønnen din”**. Hun avslører også hva som er viktig i barnefordelingssaker:

- **“Dette handler om meg og mitt liv”**
- **“jeg ser ikke på dette som sabotasje, du må se større på det”**
- **“Skal jeg leve mitt liv etter hva som er best for deg og Liam da??”**
- **“Hva med meg? Jeg må også kunne regnes her da”**

Videoen er verdt å se – men selve uttalelsen kommer kommer ved 3 minutter og 13 sekunder om du har dårlig tid..

opp. På dette tidspunktet hadde jeg fra en for meg ukjent hjelper mottatt en dokumentpakke, hvor det var epost korrespondanse i saken- mellom Linda Helstad og kvinnen – og jeg fikk ikke kopi slik jeg skulle – i motsetning til kvinnen som hele tiden fikk kopier av det jeg sendte. Pulsene økte ganske kraftig når jeg tenkte over hva dette betød – og jeg ble ikke helt overbevist da advokaten min hevdet at de bare var uprofesjonelle, rotete og ikke brydde seg – de holdt ikke dokumenter unna saken for å skade meg, de bare var så dårlige på å håndtere papirer. Jeg var ikke trygg på dette – så jeg kontaktet retten og ba om en dokumentliste – altså oversikt over absolutt alt av brev, fakser og eposter – og ganske riktig – kvinnen og Linda Helstad sin elektroniske passiar glimret med sitt fravær. Men jeg kan fortsatt ikke vite sikkert om det var sabotasje eller udugelighet – begge deler er trist og farlig i en rettsal. Neste skritt av dommer Sissel Domaas var å forsøke å kvitte seg med saken – og hun ba begge parter uttale seg om bosted. I mellomtiden var kvinnen funnet av Department of Homeland Security i USA – og arrestert og puttet i fengsel, sammen med sønnen vår. Jeg brukte et par månedslønner på advokathjelp, til å gi min uttalelse – som i tillegg til dyr var ekstremt god. Vi viste at kvinnen hadde folkeregistrert adresse der i Bærum, hadde postadresse og postkasse hvor hun mottok post i Oslo, hadde norsk bankkonto, hadde eiendeler, familie, svart akupunkturpraksis, webside og annet med tilknytning til Norge – og ingen jobb, bolig,

AVCO
AMERICAN VISA CONTROL OFFICE

Oslo Tingrett
Postboks 4411 Høy
0403 Oslo

POSSESSIV
TIL
OSLO TINGRETT

Saknr: 11-130547/10

Saksøker: Britt Marianne Steenmann
Bakstad Høyde 25 A
0403 Oslo

Prosessforhold: Mikkel Aas Austen
Korseth Furegård & Co Advokatfirma AS
Postboks 10
0403 Oslo

Saksøkt: Terje Nilsen Steigen
Mønstevik 11
0403 Oslo
Saksnummer: 11-130547/10 / 11-130547/10

Prosessforhold: Egen

Saksobjekt: Eiendomsrett og annen rett for utlendinger i og i

Austen Furegård & Co Advokatfirma AS
Postboks 10
0403 Oslo

Telefon: +47 22 88 00 00
Faks: +47 22 88 00 00
www.austenfuregard.no

Reg nr: 908-037-174
Dokumentnr: 0011/11-130547
Kontaktnummer: 0011/11-130547

eiendom, familie, adresse eller annet i USA.

Davi fikk beskjed fra

USA´s ambassade om arrestasjonen, endret jo saken seg igjen; hvis amerikanske myndigheter beslutter at oppholdet i USA er ulovlig, og kaster dem i fengsel for utvisning – så er det vel umulig selv for en uinteressert og vrangvillig byråkrat å anse at kvinnen bor permanent i USA, og dermed skal saksøkes der? Vel, jeg brukte noen flere kroner jeg ikke hadde, for å virkelig drive inn poenget – for å sikre at Liam

kom hjem til jul:

Så hvordan tror du det gikk? Etter over en måned med løgner, feilinformasjon og ignorering av begjæring om midlertidig forføyning – og også veiledning fra dommer Sissel Domaas om hvordan jeg skulle få de til å klare å lese det jeg skriver istedet for å utsette og ta alt samlet – fikk vi følgende midt i trynet:

Nå skal man selvsagt være forsiktig med hva man sier om en dommer – og jeg er jo ikke jurist – men dette må være en av de svakeste dommene jeg har sett. Avskjæringen av nødrett f.eks. – mangler komplett argumentasjon eller begrunnelse – og dommer Domaas tillater seg å henvise til norsk og internasjonal rett omkring at hensynet til barnets beste skal gå først – før hun altså slår fast at barnets beste er å sitte i fengsel – uten at hun begrunner dette i det hele tatt. Jeg ble fysisk kvalm av å lese akkurat dette.

Selvsagt kan jeg anke – men det tar måneder, det koster enda mere penger jeg ikke har – og innen da er nok Liam tilbake i Norge og jeg eller Barnevernet kan stevne henne påny i en tingrett. Denne avgjørelsen

kom som en komplett overraskelse på både meg og advokatene mine – og jeg vet ikke hva man kan lære av dette utenom å ikke stole for mye på at rettsystemet fungerer.

Høsten 2011: Pol'tiet, Pol'tiet, de gjør så godt de kan - eller gjør det det?

Jeg har vært hos politiet relativt mange ganger, inklusive telefonsamtaler omkring 50 møter i denne saken – med både Kripos, Oslo Sentrum Politistasjon, Majorstua Politistasjon og Asker og Bærum. I min mer sprelske ungdom var jeg ofte glad for hvor udugelige de var og er, men det er ikke tvil om at nå som Liam trenger hjelp hadde jeg ønsket at det var bedre stelt. Jeg har forsøkt å få hjelp til å

- etterlyse dem når de var borte fordi jeg ikke visste om noe hadde skjedd
- anmelde kvinnen for samværs sabotasje
- hjelp til å gi amerikanske DHS rullebladet til kvinnen for å dokumentere at hun var dømt i Norge
- hjelp til å få utskrift som dokumenterte at kvinnen var separert i Norge, slik at ekteskapene i USA var bigami
- hjelp med en utskrift som beviste at jeg var far til Liam så jeg kunne få offisiell status i forhold til saken i USA

Alt dette var ikke mulig, trass i kanskje 100 timers forsøk med alle mulige kontaktpunkter. Spesielt de siste 2 punktene er jeg helt sjokkert over at de ikke klarer. Men NÅDE den som kjører i 54 i 50-sonen!

Som et ledd i min strategi for å redde Liam hjem, tenkte jeg at hvis moren som altså sitter frivillig i Pennsylvania i deportasjonsfengsel – hun kan velge å reise frivillig på dagen – blir siktet i en straffesak – så ble hun kanskje pålagt å vise sitt fagre åsyn i gode, gamle Norge? Jeg gikk en tur over veien til våre helter på Majorstua Politistasjon, og etter litt kø fikk jeg sagt til glassveggen med det tomme hodet bak at jeg skulle levere en anmeldelse. Jeg ble tillatt å komme inn på skranken og tomhodet ville vite hva, jeg forklarte at det var bigami og kort om saken, og tomhodet informerte om at det var en sivilsak og kom deg ut. Jeg informerte så tomhodet om at bigami er straffbart etter straffeloven med 6 års strafferamme, og ikke en sivilsak. Tomhodet fikk hjelp av en kollega til å forstå dette, før hun informerte om at det ikke var noen vits i å anmelde, fordi de ikke ville etterforske. Jeg forklarte tomhodet at jeg ville anmelde et alvorlig straffbart forhold – igjen. Tomhodet ba meg vente ute, og etter bare en halvtimes tid ble jeg

Høsten 2011: UD: Ubrukelige Dilettanter - en advarsel i praksis!

Liam Alexander Norum-Marents, født 28.09.2006 er norsk statsborger, registrert bosatt i Bruksveien 73, Snarøya. Han har norsk pass, og norske foreldre. Hele hans familie er norske, og bor i Norge. Liam snakker norsk, og har gått i norsk barnehage frem til noen dager før han ble kidnappet.

Som norsk statsborger er Liam beskyttet og har som borger av kongeriket selvstendige rettigheter. Vi har en del ulike verktøy for å beskytte norske borger. Vi har Politi, vi har Forsvaret, vi har Helsevesenet, og vi har også Utenriksdepartementet, som bl.a. bistår norske borgere i utlandet. Så hvis en nordmann i Gambia er så uheldig å knulle noen smågutter, så bistår de med oppfølging og sikrer at hans rettigheter i fengselet. Norsk bistandsadvokat flyr ned, forsvarerteam etableres. Kommer du på tur til Kongo til å blåse hodet av sjåføren din, kommer UD – og forhandler direkte med myndighetene, passer på at du har mat, drikke, legehjelp og det andre du trenger for å ha det fint.

Så da jeg fikk vite at 100% norske Liam på 5 år satt fengslet i USA, tok jeg kontakt i grenseløs naivitet – jeg trodde noen kom til å gjøre noe. Hvilken latterlig og ubegrunnet naivitet!

- Når jeg ringte UD i Norge; der fikk jeg bekreftet det jeg fortalte dem, og at jeg måtte ringe Generalkonsulatet i New York
- Når jeg ringer Generalkonsulatet i New York, blir jeg etter litt frem og tilbake satt til Hedda Werenskiold – eller rettere sagt til hennes avslåtte mobiltelefon. Dette er midt på dagen amerikansk tid. Jeg ringer tilbake til Generalkonsulatet, og får beskjed om at ingen andre kan hjelpe, men at jeg kan forsøke å sende en epost hvis hun ikke tar telefonen.
- Jeg skriver mail og legger beskjed – og når hun endelig blir kontaktbar, er det i form av at hun setter meg som kopi når hun videresender mailen til Merete Hvardal. Jeg svarer med spørsmål om det er slik at jeg skal ringe Merete Hvardal – og etter lang venting kommer det nei, det skal jeg ikke – jeg skal sitte og vente til de får tid til å ringe meg.
- Jeg får etterhvert beskjed om at de skal se på saken, og at Hvardal skal skrive noe, og sende til Oslo. Jeg ber om at hun sender kopi til meg, men det kan hun ikke – men jeg kan ringe henne for å få vite hva hun fant ut. Når jeg ringer tilbake tar hun ikke telefonen – og sent på kvelden unnskylder hun seg med at noe annet kom opp, men at hun nå er ferdig. Men dessverre, dessverre – hun kan ikke si hva hun skrev – jeg må ringe til UD i Oslo, og så skal de si det. Klokken er nå omkring 23 norsk tid.
- Jeg ringer UD, og de er opptatt og skal ringe tilbake. De ringer ikke tilbake. Jeg ringer dem igjen eter noen timer, men de har ikke glemt meg, de er bare så opptatte men nå er de ikke opptatte. Men de kan ikke si hva Hvardal skrev fordi de ikke kan det. Jeg sier at det sa Hvardal men de sier at det hjelper ikke, jeg må snakke med Christian Boysen.
- Ok – la meg snakke med Christian Boysen da. -Nei, han er ikke her så sent. Ok – når kommer han? Hen begynner kl 08.00
- Kl. 08.01: Jeg skal snakke med Christian Boysen, takk. Nei, han er ikke her. Ok. Når kommer han? Vet ikke. Kan jeg få mobilen hans og ringe ham? Nei. Kan du ta en beskjed? Nei. Kan jeg sende en mail? Ja. Har du mailadressen? Nei, menn VENT lit...
- Fortsettelse følger – men resultatet er kun flere løgner, sabotasje mot mine rettigheter som far – og aller værsts – de driter i å gjøre noe som helst- BORTSETT fra å utstede et dokukment til fengselet der de gjør det klart at kvinnen har foreldreansvar alene.

